

κλάνω

κλάνω, ρ. [μυν. κλάνω, από το έκλασα, αόρ. του αρχ. ρ. κλάω-ῶ], κλάνω. **1.** φοβάμαι, δειλιάζω: «μόλις τους είδε όλους μαζεμένους, έκλασε και την κοπάνησε». **2.** αγνοώ, περιφρονώ τελείως κάποιον: «δεν έχω συνηθίσει να κλάνω τους ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μου». **3.** (στη γλώσσα των ναρκωτικών) επηρεάζομαι υπερβολικά από τη χρήση ναρκωτικού: «την άκουσες καθόλου με το πράμα που σου 'δωσα; -Άρχισα να κλάνω». Από το ότι, όποιος μεθύσει από ποτό ή ναρκωτικό, δεν μπορεί να συγκρατήσει τις πορδές του, πολλές φορές, μάλιστα, τα κάνει και απάνω του. (Ακολουθούν 55 φρ.)·

- άλογο κλάνει, βλ. λ. [άλογο](#)·

- αν κλάνει ο γάιδαρος τι φταίει το σαμάρι; βλ. συνηθέστ. φταίει ο γάιδαρος, δέρνει το σαμάρι, λ. γάιδαρος·

- ας είν' καλά η Κοντύλω μας κι ας κλάνει, βλ. λ. [καλός](#)·

- γάιδαρος κλάνει στου Φασουλά το χάνι, βλ. λ. [γάιδαρος](#)·

- γιατί κλάνει το γατί, βλ. λ. [γατί](#)·

- δεν έκλασε, μόνο έκανε πριτ, βλ. λ. [πριτ](#)·

- δεν τον κλάνεις! μην τον υπολογίζεις, περιφρόνησέ τον, αγνόησέ τον: «δεν τον κλάνεις, μωρέ, που κάθεσαι και στενοχωριέσαι για τέτοιον παλιάνθρωπο!». Συνών. δεν τον κατουράς! / δεν τον χέζεις(!)·

- εγώ μιλάω ή γαϊδούρι κλάνει; βλ. λ. [γαϊδούρι](#)·

- εγώ μιλώ κι εσύ κλάνεις, βλ. λ. [εγώ](#)·

- είπαμε της γριάς να κλάσει κι αυτή ξεκωλώθηκε ή είπαμε της γριάς να κλάσει κι αυτή ξεπατώθηκε ή είπαμε της γριάς να κλάσει κι αυτή χέστηκε, βλ. φρ. του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεκωλώθηκε·

- είπαμε του λωλού να κλάσει κι έβγαλε τον κώλο του, βλ. συνηθέστ. του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεκωλώθηκε·

- εκεί που κλάνει η αλεπού και φωνάζει παππού, βλ. λ. [αλεπού](#)·

- έκλασε η νύφη, σχόλασε ο γάμος, βλ. λ. [νύφη](#)·

- έκλασε ο άρρωστος, χέστηκε ο γιατρός, βλ. λ. [γιατρός](#)·

- θα μας κλάσεις μια μάντρα αρχίδια ή θα μου κλάσεις μια μάντρα αρχίδια, βλ. λ. [αρχίδι](#)·

- θα μας κλάσεις τ' αρχίδια ή θα μου κλάσεις τ' αρχίδια, βλ. λ. [αρχίδι](#)·

- θα μας κλάσεις τον πούτσο ή θα μου κλάσεις τον πούτσο, βλ. λ. πούτσος·

- θα μας τα κλάσεις (ενν. τ' αρχίδια) ή θα μου τα κλάσεις (ενν. τ' αρχίδια), δε θα μου κάνεις τίποτα, δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτα, δε σε υπολογίζω, δε σε φοβάμαι: «αν έχεις την εντύπωση πως μπορείς να μου κάνεις κάτι, σε πληροφορώ πως θα μου τα κλάσεις»·

- θα μου τον κλάσεις (ενν. τον πούτσο), βλ. συνηθέστ. θα μας τα κλάσεις (ενν. τ' αρχίδια)·

- θα πάρεις φόρα και θα μας τα κλάσεις με την όπισθεν! (ενν. τ' αρχίδια) ή θα πάρεις φόρα και θα μου τα

κλάσεις με την όπισθεν! (ενν. τ' αρχίδια), βλ. λ. [φόρα](#)¹.

- καλύτερα γαϊδούρι που κουβαλάει παρά άλογο που κλάνει, βλ. λ. [γαϊδούρι](#).

- κάνει μήνα να φταρνιστεί κι εξάμηνο να κλάσει, είναι πολύ μεγάλος τεμπέλης: «δεν υπάρχει περίπτωση να σου τελειώσει τη δουλειά αυτός ο άνθρωπος, γιατί κάνει μήνα να φταρνιστεί κι εξάμηνο να κλάσει».

- κλάνει απ' το λαιμό, βλ. λ. [λαιμός](#).

- κλάνει ο νοικοκύρης, χέζει ο μουσαφίρης, βλ. λ. νοικοκύρης.

- κλάνω μαλλί, βλ. λ. [μαλλί](#).

- κλάνω μέντα ή κλάνω μέντες, βλ. λ. μέντα.

- κλάνω πατάτες, βλ. λ. [πατάτα](#).

- κλάνω φιστίκι ή κλάνω φιστίκια, βλ. λ. [φιστίκι](#).

- κλάσαν οι άντρες και βγήκες εσύ, βλ. λ. [άντρας](#).

- κλάσαν οι μάγκες και βγήκες εσύ, βλ. λ. μάγκας.

- κλάσε μας! (ενν. τ' αρχίδια), **α.** άφησέ με ήσυχο, μη με ενοχλείς: «αμάν, ρε παιδάκι μου, μ' αυτή την γκρίνια σου, κλάσε μας, επιτέλους, να τελειώνουμε!». **β.** δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτα, δε σε φοβάμαι: «κλάσε μας ρε, που νομίζεις πως θα σε φοβηθούμε!».

- κλάσε μας τ' αρχίδια! ή κλάσε μου τ' αρχίδια! βλ. λ. [αρχίδι](#).

- κώλος που κλάνει, γιατρό δε ζητάει, βλ. λ. [κώλος](#).

- κώλος που κλάνει, γιατρός δε φτάνει, βλ. λ. [κώλος](#).

- κώλος που 'μαθε να κλάνει, εύκολα δεν ξεμαθαίνει, βλ. λ. [κώλος](#).

- μιλάμε ή κλάνουμε, βλ. λ. μιλώ.

- μου 'κλάσε τ' αρχίδια, βλ. λ. [αρχίδι](#).

- μου 'κλάσε τον πούτσο, βλ. λ. πούτσος.

- να κλάνεις όλη νύχτα, βλ. λ. [νύχτα](#).

- ο Θεός αλλού πλάθει κι αλλού κλάνει, βλ. λ. [Θεός](#).

- ο Θεός άλλους έπλασε κι άλλους έκλασε ή ο Θεός άλλους τους έπλασε κι άλλους τους έκλασε, βλ. λ. [Θεός](#).

- ο μαθημένος κώλος και σε βασιλιά μπροστά κλάνει, βλ. λ. [κώλος](#).

- ο χαϊδεμένος παπάς και στην εκκλησιά κλάνει, βλ. λ. [παπάς](#).

- όλων οι κώλοι κλάνουνε, κι ο δικός μου μήτε πριτ, βλ. λ. [πριτ](#).

- όποιος σε κλάσει, χέσε τον, μη βγει καλύτερός σου, βλ. λ. [χέζω](#).

- όταν κλάνεις, σβήνει η λάμπα; βλ. λ. [λάμπα](#).
- όταν ο άρχοντας κλάνει, ο λαός το παρακάνει, βλ. λ. [άρχοντας](#).
- πάρε φόρα και κλάσε μας τ' αρχίδια! ή πάρε φόρα και κλάσε μου τ' αρχίδια! βλ. λ. [αρχίδι](#).
- πέρσι έκλασε, φέτος βρόμισε, βλ. λ. [πέρσι](#).
- σ' είπαμε, γριά, να κλάνεις, αλλά μην το παρακάνεις, βλ. φρ. του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεκωλώθηκε.
- σ' είπαμε, κυρά, να κλάνεις, αλλά μην το παρακάνεις, βλ. φρ. του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεκωλώθηκε.
- σε γαμώ και κλάνεις και παιδί δεν κάνεις, βλ. λ. παιδί.
- τα κλάνω, **α.** φοβάμαι, δειλιάζω, τρομοκρατούμαι: «μόλις τους είδα να 'ρχονται όλοι μαζί καταπάνω μου, τα 'κλασα και το 'βαλα στα πόδια». **β.** τα παρατώ, τα εγκαταλείπω, δεν τα υπολογίζω: «επειδή κανένας δεν άκουγε τις συμβουλές του, κι αυτός τα 'κλασε κι έφυγε || του 'διναν ένα σωρό λεφτά και τα 'κλασε».
- την κλάνω, φοβάμαι, δειλιάζω: «κι εσύ θα την έκλανε, αν ορμούσαν επάνω σου δέκα νοματαίοι μαζεμένοι». βλ. και φρ. την έχω κλασμένη, λ. κλασμένος.
- τον κλάνω, βλ. συνηθέστ. τον έχω κλασμένο, λ. κλασμένος.
- του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεκωλώθηκε ή του είπαμε να κλάσει κι αυτός ξεπατώθηκε ή του είπαμε να κλάσει κι αυτός χέστηκε, του επιτρέψαμε να κάνει κάτι και αυτός, εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία, το έκανε στο έπακρο: «του είπαμε να κλάσει κι αυτός χέστηκε ο παλιομαλάκας, γιατί του επέτρεψα να βάλει κάνα δυο στην αίθουσα χωρίς εισιτήριο κι αυτός έμπασε ολόκληρο τσούρμo». Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας